

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 28. november 2002

i sag C-414/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 97/7/EF«)

(2003/C 19/16)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-414/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: I. Martínez del Peral) mod Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: S. Ortiz Vaamonde), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg (EFT L 144, s. 19), idet det ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet, eller i alt fald ikke har givet Kommissionen underretning herom, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne V. Skouris og N. Colneric (refererende dommer); generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 28. november 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- 2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 348 af 8.12.2001.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Fjerde Afdeling)

af 19. september 2002

i sag C-267/01, Jaroslav Nyvlt mod Flughafen Wien AG (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof) ⁽¹⁾

(»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — spørgsmål, hvor der ikke foreligger nogen fornuftig tvivl om besvarelsen — artikel 3 i forordning (EØF) nr. 3922/91 — harmonisering af tekniske krav og administrative procedurer inden for civil luftfart — punkt 145.35 i Joint Aviation Requirements«)

(2003/C 19/17)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive trykt i Samling af Afgørelser)

I sag C-267/01, angående en anmodning, som Oberster Gerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Jaroslav Nyvlt mod Flughafen Wien AG, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af punkt 145.35 i Joint Aviation Requirements, der finder anvendelse i Fællesskabet i henhold til artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 3922/91 af 16. december 1991 om harmonisering af tekniske krav og administrative procedurer inden for civil luftfart (EFT L 373, s. 4), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2176/96 af 13. november 1996 (EFT L 291, s. 15), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, S. von Bahr, og dommerne D.A.O. Edward og A. La Pergola (refererende dommer); generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 19. september 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Når en attesterende arbejdstager af sin arbejdsgiver er blevet udlånt til en vedligeholdelsesvirksomhed, påhviler de forpligtelser, der følger af punkt 145.35 i Joint Aviation Requirements, som finder anvendelse i Fællesskabet i henhold til artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 3922/91 af 16. december 1991 om harmonisering af tekniske krav og administrative procedurer inden for civil luftfart, som ændret ved Kommissionens forordning nr. 2176/96 af 13. november 1996, denne vedligeholdelsesvirksomhed.
- 2) Uden at gennemførelsen af de forpligtelser, der påhviler en vedligeholdelsesvirksomhed i henhold til punkt 145.35 i de nævnte Joint Aviation Requirements, foregribes, er denne bestemmelse ikke til hinder for at der i givet fald på grundlag af videregående nationale bestemmelser vil kunne anerkendes en forpligtelse for en arbejdsgiver, der ikke er en vedligeholdelsesvirksomhed, til for sin regning på en tidligere ansats anmodning,

at udlevere dokumenter vedrørende dennes kvalifikationer og professionelle erfaring, som er fastslået i løbet af den pågældendes ansættelse.

(¹) EFT C 303 af 27.10.2001.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. juni 2002 af Bundespatentgericht i sagen Deutsche Telekom AG mod DKV Deutsche Krankenversicherung AG

(Sag C-367/02)

(2003/C 19/18)

Ved kendelse afsagt den 26. juni 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 14. oktober 2002, har Bundespatentgericht i sagen Deutsche Telekom AG mod DKV Deutsche Krankenversicherung AG forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Omfatter udtrykket »at der er en forbindelse med det ældre varemærke« i varemærkedirektivets artikel 4, stk. 1, litra b) (¹), tillige den omstændighed, at det ældre varemærke henføres til det yngre varemærke under følgende nærmere omstændigheder:

I det yngre varemærke er det ældre varemærke, der består af ét ord, og som hverken er et virksomhedslogo eller indgår i en samlet varemærkefamilie, og som er almindeligt bekendt, blevet tilføjet et kendt virksomhedslogo eller del af en samlet varemærkefamilie, som tilhører indehaveren af det yngre varemærke.

(¹) Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21.12.1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT L 40 af 11.2.1989, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. oktober 2002 af Tribunale di Milano, 1. Afdeling for Kriminalsager, i den for nævnte ret verserende straffesag mod Silvio Berlusconi

(Sag C-387/02)

(2003/C 19/19)

Ved kendelse afsagt den 26. oktober 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 31. oktober 2002, har Tribunale di

Milano, 1. Afdeling for Kriminalsager, i den for nævnte ret verserende straffesag mod Silvio Berlusconi forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Kan det antages, at artikel 6 i direktiv 68/151/EØF (¹) om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde, ikke blot omfatter tilfælde af manglende offentliggørelse af regnskabet og resultatopgørelsen, men også tilfælde, hvor offentliggørelsen af de omhandlede dokumenter har fundet sted, men hvor indholdet er urigtigt, idet der i en sådan situation er tale om en endnu grovere krænkelse af selskabsdeltagernes og af tredjemands interesser? Kan det herved tillige antages, at direktivet har til formål at fastlægge et minimum af fællesskabsbeskyttelse, hvorved det overlades til medlemsstaterne at gennemføre beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med fremlæggelsen af falske regnskaber eller falske selskabsoplysninger?
- 2) Der spørges, om kriterierne om effektivitet, proportionalitet og afskrækkende virkning, som de sanktioner, medlemsstaterne skal iværksætte i henhold til direktiv 68/151, skal opfylde for at kunne anses for at være »passende«, refererer til arten eller typen af sanktion abstrakt set, eller til dens anvendelighed i det konkrete tilfælde, henset til den særlige opbygning af den lovgivning, den henhører under.
- 3) Skal de principper, der er fastsat i Rådets direktiv 78/660/EØF (²) af 25. juli 1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer, Rådets direktiv 83/349/EØF (³) af 13. juni 1983 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om konsoliderede regnskaber, og Rådets direktiv 90/605/EØF (⁴) af 8. november 1990 om ændring af direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF om henholdsvis årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, for så vidt angår deres anvendelsesområde — hvilke kriterier de nationale bestemmelser skal opfylde, for så vidt angår principperne for opstilling af og indholdet af årsregnskaberne, navnlig når det drejer sig om kapitalselskaber forstås som en hindring for, at medlemsstaterne fastsætter bagatelgrænser, under hvilke urigtige meddelelser i årsregnskaberne og i årsberetningerne vedrørende »le società per azioni, in accomandita per azioni ed a responsabilità limitata« ikke er strafbare?

(¹) EFT 1968 L 65, s. 8.

(²) EFT 1978 L 222, s. 11.

(³) EFT 1983 L 193, s. 1.

(⁴) EFT 1990 L 317, s. 60.